

Františkovo slovo

č.61

Tři slovesa Dobrého Pastýře

Komunita Sant 'Egidio k protestům proti imigrantům

Kardinál Pell o nové encyklice

Syrský františkán: V Aleppu jsem denně svědkem zázraků

Luis Espinal - prorok spravedlnosti

Vatikánské sympozium o tom, jak odstraňovat moderní otroctví

Papež k primátorům velkých měst: OSN musí jednat o obchodu s lidmi

Církev v Rakousku pečuje o 43 tisíc uprchlíků

Mons. Karcher o papežových volných dnech

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Tři slovesa Dobrého Pastýře

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní evangelium nám ukazuje apoštoly, kteří jsou po zkušenostech z misijní cesty spokojeni, ale také unaveni. A Ježíš, plný pochopení, jim chce poskytnout trochu úlevy a vezme je na opuštěné místo, aby si tam trochu odpočinuli (srov. *Mk 6,31*). „Mnozí je však viděli odjíždět, poznali jejich úmysl... sběhli se a byli tam před nimi! (v.32). Zde nám evangelista líčí Ježíše výjimečně pronikavě, takřka „fotografuje“ pohled Jeho očí a zachycuje city Jeho srdce. Říká: „Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech“ (*Mk 6,34*).

Pozastavme se u třech sloves tohoto působivého snímku: *uviděl, bylo mu líto a poučoval*. Můžeme říci, že jsou to *slovesa Pastýře*. **Vidět, mít soucit a učit**. První dvě slovesa – vidět a mít soucit – jsou v Ježíšově postoji patrna neustále. Ježíš se totiž nedívá pohledem sociologa či fotoreportéra, protože vždycky hledí „očima srdce“. Tato dvě slovesa – *vidět a mít soucit* – charakterizují Ježíše jako Dobrého pastýře. Jeho soucit však není pouhý lidský cit, nýbrž pohnutí Mesiáše, který je vtělenou Boží něhou. A z tohoto soucitu plyne Ježíšova touha nasytit zástup chlebem Slova, tedy učit lidi Božímu Slovu. Ježíš vidí, má soucit a učí. Jak je to krásné!

A já jsem prosil Pána, aby mne Dobrý Pastýř, Ježíšův Duch vedl na mojí apoštolské cestě, kterou jsem vykonal v minulých dnech do Latinské Ameriky a během níž jsem mohl navštívit Ekvádor, Bolívii a Paraguay. Z celého srdce děkuji Bohu za tento dar. Děkuji národům těchto třech zemí za jejich laskavé a vroucí přijetí a za jejich nadšení. Znovu vyslovuji vděčnost představitelům těchto zemí za přijetí a spolupráci. Z hloubi děkuji svým bratřím biskupům, kněžím, zasvěceným osobám a všemu obyvatelstvu za jejich vřelou účast. Chválil jsem s těmito bratry a sestrami Pána za divy, které vykonal v putujícím Božím lidu v oněch krajích, za víru, kterou oživil a oživuje jeho život a jeho kulturu. Chválili jsme Pána také za přírodní krásy, jimiž obdařil tyto země. Latinsko-americký kontinent má velký lidský a duchovní potenciál, opatruje hluboce zakořeněné křesťanské hodnoty, ale zakouší také vážné sociální a ekonomické problémy. K jejich řešení přispívá církev mobilizováním duchovních a mravních sil svých komunit ve spolupráci se všemi složkami společnosti. Tváří v tvář velkým výzvám, s nimiž se hlásání evangelia musí vyrovnat, jsem vybídl k čerpání spásné milosti u Krista Pána, který dává sílu ke křesťanskému svědectví a k šíření Božího Slova, aby výrazná zbožnost tamějších obyvatel mohla věrně dosvědčovat evangelium.

Mateřské přímluvě Panny Marie, kterou celá Latinská Amerika ctí jako patronku s titulem Naše Paní z Guadalupe, svěřuji plody této nezapomenutelné apoštolské cesty.

20.7.2015

Komunita Sant' Egidio k protestům proti imigrantům

Itálie. V souvislosti s pouličními protesty proti imigrantům v Římě a Trevisu vydala tiskové prohlášení Komunita Sant' Egidio, jejíž humanitární aktivity na tomto poli jsou všeobecně známé. Jde o situaci – čteme v prohlášení – týkající se nepatrných skupinek žadatelů o azyl (přibližně stovka lidí v Římě a stovka v Trevisu), kteří uprchli ze zemí postižených politickými diktaturami nebo z území, kde se válčí, a kde nejsou zaručena ani ta nejzákladnější lidská práva. Vzhledem k těmto lidem máme povinnost je přijmout a počkat, až bude jejich žádost posouzena, jako se to děje i v jiných zemích. Komunita Sant' Egidio připomíná, že Itálie dnes přijímá přibližně jednoho obyvatele na tisíc, což je méně než v Německu, které přijímá 2 osoby na tisíc obyvatel, i ve Francii, která přijímá 4 osoby na tisíc obyvatel, a podstatně méně

než ve Švédsku, které přijímá 14 osob na tisíc obyvatel. Nesrovnatelně větší pohostinnost pak prokazuje například Libanon, který přijal jeden a půl milionů uprchlíků, přičemž tamější populace čítá pouhých 4 a půl milionu. Sociální alarmismus uměle živí určité skupiny, které v Římě napadly celkem 19 (!) cizinců, což je naprosto neospravedlnitelné, vezme-li se navíc do úvahy projevená ochota imigrantů vést řádný život. Komunita Sant' Egidio však také připomíná, že velkorysý přijetí, kterého se uprchlíkům v Itálii dostává, je mnohem rozsáhlejší než ojedinělé protesty, třebaže nevyvolává takovou mediální pozornost.

20.7.2015

Kardinál Pell o nové encyklice

Vatikán. Kardinál Pell, prefekt Ekonomického sekretariátu Svatého stolce, sdělil deníku *Financial Times* v souvislosti s novou encyklikou **Laudato si'**, že „církvev nemá od Pána mandát vyslovovat se ke specificky vědeckým otázkám“, ale dodal, že „text obsahuje překrásné pasáže“. Kardinál Pell byl osloven v den, kdy byla prezentována finanční bilance Apoštolského stolce, a mimochodem byl tázán také na poslední encykliku o péči o společný dům publikovanou minulý měsíc. Podle *Financial Times* zaujal australský kardinál „odstup od encykliky, která požaduje globální odpověď na klimatické změny“. Encyklika podle kardinála Pella obsahuje „mnohé zajímavé prvky a překrásné pasáže. Avšak církvev – řekl - nemá zvláštní kompetenci v oblasti přírodních věd. Církvev nemá od Pána mandát vyjadřovat se k vědeckým otázkám. Věříme v autonomii přírodních věd.“ Britský deník uvádí, že kardinál Pell byl v minulosti „kritizován za svůj skeptický postoj ke klimatickým změnám“. Prefekt ekonomického sekretariátu však vzápětí dodal, že encyklika *Laudato si'* „byla přijata velmi dobře“ a že papež „vynikajícím způsobem předložil závazky, které máme k budoucím generacím i naše povinnosti k životnímu prostředí.“

20.7.2015

Syrský františkán: V Aleppu jsem denně svědkem zázraků

Sýrie. „Je snadné nás fyzicky zlikvidovat, avšak žádná síla není schopna rozdupat, zničit a udusit nepatrný květ syrského křesťanství. To je ten největší zázrak, jehož jsem každodenně svědkem“, říká pro italský týdeník *Tempi* (17.7.2015) farář syrského Aleppa, O. Ibrahim Sabbagh. Františkánský řeholník přijal správu jedné z tamních farností právě před rokem, v plném proudu války. „Jako pastýři se snažíme svůj lid těšit slovem, duchovním doprovázením a materiální pomocí. Chceme lidem ulehčit nesení kříže, i když ho nemůžeme odejmout. Všemi způsoby poukazujeme na Boží něhu, protože lidé to potřebují“, říká O. Ibrahim. „V naší farnosti probíhá letní oratoř, kam čtyři dny v týdnu dochází 120 dětí. Připravili jsme na svátost manželství devět párů, které s velikou odvahou začínají svou rodinnou pouť nehledě na všechny obtíže. Pomáháme chudým, potřebným, lidem bez přístřeší.“

Navzdory stálé přítomnosti smrti rozkvetly v bažině války dva květy, říká syrský františkán pro italský list. „Prvním je bratrské společenství mezi různými křesťanskými vyznáními a s muslimy. Prožíváme pravý, prostý a praktický ekumenismus, který se buduje den za dnem, zatímco intelektuální ekumenismus konferencí, knih a studií zcela selhal. Spolupráce s muslimy, včetně sunnitů, je vynikající. Druhý květ“, dodává O. Ibrahim, „je Kristova přítomnost v syrských dějinách. Ač je slabý, křehký a nepatrný, žádná z procházejících bouří jej dosud nezničila.“

Boží přítomnost také dosvědčují mnohé zázraky, vypovídá dále aleppský farář. Kupříkladu, vysvětluje, při těžkém dubnovém bombardování se očekávaly veliké ztráty na životech v křesťanských čtvrtích. Konečný počet obětí byl dvanáct a jen málo lidí bylo zraněno. Podle františkánského řeholníka to byl zázrak stejně jako nespočetné každodenní zásahy Boží

prozřetelnosti: „Vždy, když se modlím za někoho, komu nemohu dát jídlo, přijede zásobovací vůz s potravinami. Prozřetelnost zasáhne pokaždé, když potřebujeme za některou rodinu zaplatit nájemné anebo pokrýt výdaje spojené s narozením dítěte. Proto nepřestáváme děkovat Pánu, který nikdy nepolevuje ve své něžné péči“, uvedl O. Ibrahim Sabbagh pro týdeník *Tempi*.

Dodejme, že ve městě zkoušeném hladem a žízní, také jiné řeholní společnosti usilují o to, aby si Aleppští uchovali paměť živé a radostné metropole s mnoha příležitostmi k setkávání. V salesiánské oratoři se na letních táborech schází denně na pět set chlapců a dívek, sdělil pro agenturu *Fides* bývalý turistický průvodce a nyní salesiánský dobrovolník Samaan Daoud. Dosud nezničené křesťanské kostely v lidech „udržují naději proti vší naději“, říká, „a farnosti jsou majákem pro poutníka, který zbloudil v nepřátelském a temném moři“.

21.7.2015

Luis Espinal - prorok spravedlnosti

Řím. Během poslední apoštolské cesty se papež František cestou z bolívijského letiště El Alto do hlavního města La Paz zastavil na místě, kde bylo před pětatřiceti lety – 21. března 1980 – nalezeno zmučené tělo španělského jezuita o. Luise Espinala Campse (foto), jehož život ukončilo sedmáct ran pistolí. Petrův nástupce na svého spolubratra vzpomenu jako na „oběť zájmů, které si nepřály zápas Bolívijských za svobodu“. „Otec Espinal hlásal evangelium a toto evangelium bylo nepohodlné, proto ho zavraždili“, prohlásil papež. Vyslovil tak zřejmou poctu jedné z mnoha obětí latinskoamerických diktatur. Knězi, který svědčil o tom, že církev přednostně volí chudého člověka, a který položil svůj život za spravedlnost.

A možná není náhodou, že tak papež učinil v době, kdy v italském hlavním městě probíhá další z římských stání procesu Kondor. Týká se mimo jiné sto padesáti bolívijských *desaparecidos*, z nichž někteří byli italskými občany. V Bolívii za sebou v letech 1964-1984 následovala řada státních převratů a diktatur. Plán Kondor, organizovaný americkou tajnou službou CIA, místní policií a najatými kriminálníky, byl zaměřen na fyzické vyhlazení politických odpůrců, včetně mnoha řeholníků. Nejvíce jich odstranil v druhé polovině sedmdesátých let za Banzerovy diktatury. Vzpomínka na oběti je součástí oné rekonstrukce národní paměti, ke které papež František často vyzývá.

Luis Espinal Camps se narodil 2. února roku 1932 na katalánském venkově, v obci San Fruitós de Bages v barcelonské provincii, poblíž Manresy, tedy místa konverze sv. Ignáce z Loyoly. Vyrůstal v křesťanském prostředí, tři z jeho sourozenců se rozhodli pro zasvěcený život. Když ve dvanácti letech pocítil první náznak povolání, vstoupil do menšího jezuitského semináře v Roquetas s vůlí následovat Krista ve službě bratřím. Během filosofických studií se svými kolegy založil časopis *Selecciones de Teología*. Kněžské svěcení přijal ve třiceti letech v Barceloně poté, co na místní univerzitě vyučoval řečtinu a sám se věnoval studiu filosofie a sociální komunikace. Odborné vzdělání v oblasti televizní a kinematografické tvorby získal mimo jiné také na milánské Katolické univerzitě.

Po vysvěcení následovaly dva roky intenzivní mediální práce v Katalánsku. Kromě televizních reportáží, filmových kritik pro časopisy *Sipe* a *Reseña*, novinových a časopiseckých příspěvků zahájil vysílání jednoho z nejsledovanějších televizních pořadů, který pod názvem „Naléhavá otázka“ (*Cuestión Urgente*) kriticky pojednával o aktuálních náboženských tématech a nových formách chudoby. Poté, co byla cenzurována jedna z takovýchto reportáží, krajně realisticky obnažující bídu barcelonských předměstí, přijal o. Espinal pozvání jednoho bolívijského biskupa na katedru Katolické univerzity hlavního města La Paz. Následoval tak své katalánské spolubratry, dlouhodobě působící v tamních misích. V Bolívii strávil posledních dvanáct let

svého života, která přibližuje **mons. Basilio Bonaldi**, diecézní kněz vyslaný na misie (*fidei donum*), zodpovědný za formaci v kněžském semináři v La Paz.

„Na počátku své kněžské služby v Bolívii vyučoval literaturu. Poté pracoval ve sdělovacích prostředcích – v jezuitské rozhlasové stanici Fides a jako filmový kritik. Kinematografii také vyučoval.“

Pro bolívijskou televizi o. Espinal začal natáčet program „Tnout do živého“ (*Carne viva*) a v roce 1979 založil týdeník *Aquí*, což znamená „Nyní a zde“. Z časopisu nevelkého rozsahu měla promlouvat osvobozující síla evangelia, pokračuje mons. Bonaldi.

„Týdeník Aquí, jehož byl ředitelem, se zaměřoval na reálné problémy lidí. S obrovskou odvahou kritizoval tehdejší vládu generála Garzii Mezy, pranýřoval nedostatek úcty k lidským právům, neustále stvrzoval důstojnost každého jedinice a především se bral za ty, kdo ve společnosti neměli hlas...“

Jak pro italský deník *Avvenire* (21.7.2015) vzpomíná Espinalův spolubratr a člen téže jezuitské komunity, o. Xavier Albó, Espinalovy články provokovaly Mezův režim více než užití zbraní. Situace vyžadovala exemplární trest, který by odradil členy církve, ochotné následovat Espinalův příklad. Záminkou se stala jezuitova účast na devatenáctidenní hladovce v solidaritě s matkami pracujícími v těžebním průmyslu. Tyto ženy, mezi nimiž jmenujme odborářku Domitilu Chungarovou, na vládě požadovaly právo na odborovou organizaci a důstojnější pracovní podmínky.

„Ženy držely hladovku na arcibiskupství v La Paz za podpory arcibiskupa Jorge Manriqueho“, pokračuje o. Albó, který se protestu také účastnil. „Když se vojáci snažili arcibiskupství vyklidit, arcibiskup se za nás postavil a pohrozil, že uzavře všechny kostely“, dodává jezuita pro italský list.

Vláda nakonec přistoupila na podmínky hornických žen, avšak osud o. Espinala byl zpečetěn. Stal se terčem mnoha opakovaných výhrůžek. Několik hodin před svým únosem si poznamenal: „Hrozby mé chování nezmění ani o jedinou čárku“.

„Vysloužil si tím mučednictví. O. Espinal byl totiž nepohodlný tím, že vlastnil bohatou a zásadní dokumentaci o obchodu s drogami. Byl umučen o dva dny dříve než mons. Romero v Salvadoru. Večer 21. března 1980 šel o. Espinal do kina – na film, který se také tentokrát týkal marginalizovaných lidí. Před východem z kina na něj čekalo několik mužů v džípu bez státní poznávací značky. Ví se, že ho odvezli na místní jatka, kde ho čtyři hodiny mučili a poté dobili sedmnácti ranami ze střelné zbraně. Jeho mrtvolu pohodili na místě, kde je dnes malý pomníček a veliký kříž. Právě tam se papež rozhodl zastavit...“

vysvětluje pro naše mikrofony mons. Bonaldi. Zatímco se zástup loučil s o. Espinalem, o čtyři tisíce kilometrů severněji jiný vládou najatý vrah zasáhl do srdce salvadorského arcibiskupa Óscara Arnulfa Romera. Pohřeb „otce Lucha“ v bolívijském La Paz se 24. března roku 1980 stal téměř národní manifestací...

„Mluví se o účasti sedmdesáti až osmdesáti tisíc lidí. Bolívie nikdy nezažila tak velikou účast na pohřbu.“

Espinalův kolega z barcelonského listu *La Vanguardia* napsal: „Espinal nebyl mučedníkem demokracie, jak někdo prohlašuje, nýbrž mučedníkem víry a spravedlnosti. Ty jsou totiž konečnou pohnutkou k práci každého ryzího jezuita dnešní doby. Jaký význam tedy měla papežova zastávka?“

„Položil v církvi – a nejenom v bolívijské – důraz na latinskoamerické mučedníky, kterých je hodně. Vydali své životy ve věrnosti evangeliu, a nikoli kvůli politické angažovanosti.“

Doufejme, že postava Luise Espinala vstoupí ve větší známost a že se jako on naučíme říkat pravdu, že nebudeme jako lidé, kteří z opatrnosti mlčí anebo ustupují. Papež vyzdvihuje určitý styl katolictví v Bolívii a ve světě, který je věrný evangeliu a vyslovuje pravdu."

Když o. Espinala vyzývali, aby se příliš neexponoval a nezaujímal jasnou pozici vůči diktátorskému režimu, španělský jezuita odpovídal: „Mnozí opouštějí Továřstvo, protože se zamilují. Mám snad také já vystoupit, protože jsem se zamiloval do tohoto národa, který mne poctil svou důvěrou?“ Na jeho hrob proto dali přátelé vyrýt jedinou větu: Byl zavražděn, protože pomáhal svému lidu. „To by se Luchovi líbilo“, soudí pro list *Avvenire* jezuita Xavier Albó. Podklady k beatifikaci otce Espinala předali bolivijské jezuité osobně papeži Františkovi ve Vatikánu.

21.7.2015

Vatikánské sympozium o tom, jak odstraňovat moderní otroctví

Vatikán. Papežská akademie věd a Papežská akademie sociálních věd zorganizovaly ve Vatikánu workshop na téma „Moderní otroctví a klimatické změny“ a sympozium „O udržitelném rozvoji našich měst“. Pozváni byli primátoři několika velkoměst a představitelé státní správy celkem ze 60 zemí, jakož i delegáti Organizace spojených národů. Kancléř obou zmíněných papežských akademií, **mons. Sanchez Sorondo** představil toto setkání na tiskové konferenci minulý týden. „Tato myšlenka – říká – uzrála během několika diskusí, které ve Vatikánu proběhly mezi biskupy a policejními řediteli z různých zemí světa, a má podnítit vnímavost na potřebu změny životních stylů produkce a spotřeby:

*„Chtěli jsme ve světle encykliky *Laudato si'* spojit dvě oblasti, které pokládáme za krizové, totiž změny klimatu způsobené užíváním fosilních paliv a téma nových forem otroctví, protože jak říká encyklika, všechno je propojeno.“*

Téma klimatických změn – řekl dále mons. Sorondo – není reflektováno církví poprvé:

„První, kdo tento problém nanesl, byla Papežská akademie věd na setkání s nositeli Nobelových cen. Když nám někdo předhazuje, že se jen držíme toho, co předkládá OSN, je to právě naopak. Organizace spojených národů sleduje ideu, která vzešla z Papežské akademie věd již před 25 lety.“

Klimatické změny jsou způsobené lidskou činností a kulturou relativismu, která vede k zotročování lidí druhými lidmi:

*„Víme, že situace je opravdu vážná, protože **30 milionů lidí žije v podmínkách otroctví.** Tento údaj pochází od Mezinárodní organizace práce, která tuto skutečnost přiznala, a sdělila také, že **80% zisků z těchto obchodů, které se pohybují kolem 150 miliard dolarů za rok, přichází z prostituce.** Můžeme proto považovat prostituci za novou formu otroctví.“*

Odtud plyne také hlavní cíl dnešního sympozia, totiž zahojit tuto ránu, která se stále více šíří:

„Spolu s primátory měst jsme vypracovali prohlášení zavazující k většímu úsilí v boji proti novým formám otroctví tak, aby se jejich potření stalo jedním z primárních cílů nové zprávy OSN o udržitelném rozvoji, která bude přijata letos v září.“ Tolik kancléř Papežských akademií věd a sociálních věd o dnešním a zítřejším setkání primátorů světových velkoměst ve Vatikánu.

V dnešních podvečerních hodinách přišel účastníky tohoto setkání pozdravit také papež František.

Papež k primátorům velkých měst: OSN musí jednat o obchodu s lidmi

Vatikán. Petrův nástupce včera večer ve vatikánské synodní aule pozdravil více než sedmdesát primátorů velkých měst, představitelů místní samosprávy a zástupců Organizace spojených národů. Vystoupil v rámci workshopu na téma klimatických změn a moderního otroctví a symposia o udržitelném rozvoji ve městech. Obě setkání v těchto dnech zorganizovala Papežská akademie věd a sociálních věd.

Ihned v úvodu své spontánně španělsky pronesené promluvy papež vymezil svůj postoj k ekologické problematice:

*"Kultura péče o životní prostředí není pouze "zelený" postoj – v pravém smyslu tohoto slova – je to mnohem více. **Pečovat o životní prostředí znamená zaujmout postoj humánní ekologie.** Nelze říci, že člověk stojí na jedné straně, a stvoření – prostředí – na druhé. Ekologie je celistvá, je lidská."*

Právě toto jsem chtěl vyjádřit v encyklice *Laudato si'*, zdůraznil František, protože člověka nemůžeme vydělit z okolního stvoření. Pojí je oboustranný vztah.

"Z tohoto důvodu jsem na jednu z otázek, kterou mi položili, odpověděl: Není to "zelená" encyklika, nýbrž sociální. Ze společnosti, ze sociálního života člověka totiž nelze vyloučit péči o životní prostředí. Ba co víc, péče o životní prostředí je sociální postoj."

Papež pak poděkoval organizátorům za pozvání primátorů velkých měst, protože "o problémech je třeba mluvit". Chybí-li péče o stvoření, města neúměrně rostou, poznamenal. Spolu s jejich nárůstem se zvětšuje chudoba jejich předměstí, kde lidé trpí zanedbáváním životního prostředí. K urbanizaci se pojí migrace, protože venkovský svět už lidem neposkytuje životní příležitosti.

"A zde je třeba odsoudit – byť ve vši úctě – technokratické modloslužebnictví. Technokracie okrádá o práci, vytváří nezaměstnanost. Fenomén nezaměstnanosti je natolik rozšířený, že vede k emigraci. Počet nezaměstnaných lidí je alarmující."

František opětovně uvedl nechvalné statistiky nezaměstnanosti mládeže, které v některých zemích udávají až padesát procent mladých lidí bez práce. Jak řekl, je to strašák budoucnosti.

"Co této mládeži zbude? Buď různé typy závislosti, nuda, nevědomost, jak naložit se svým životem, velice tvrdý život bez účelu, sebevražda. Statistiky o sebevraždách mladých lidí nebývají publikovány ve své celistvosti. Anebo tito mladí lidé hledají svůj životní ideál v jiných horizontech, včetně válečných projektů."

Papež poukázal na další problémy spojené se stavem životního prostředí – častější výskyt tzv. vzácných onemocnění v důsledku technologizace zemědělství nebo odlesňování a s tím spojenou desertifikaci. To vše obyvatelstvo nutí k migraci, která s sebou nese obchod s lidmi.

"Neustále přibývá práce na černo, bez řádné smlouvy. Tento jev narostl do veliké šíře a znamená, že člověk si dostatečně nevydělá na obživu, což může vést ke kriminalitě. (...) Chtěl bych poukázat zejména na otrockou práci v zemědělství a těžebním průmyslu, která je silně rozšířena."

Petrův nástupce primátory povzbudil k reflexi nad těmito tématy a svěřil se, že vkládá velké naděje do pařížské konference o klimatických změnách, která proběhne letos na podzim. "Spojené národy se musí zajímat o tyto jevy, zejména o obchodování s lidmi, vyvolané

změnami životního prostředí“, zdůraznil. Svou promluvu papež uzavřel citací z teologa Romana Guardiniho, který klade do protikladu pojem nevědomosti, vedoucí k lidskému zlu, a pojem vědomé kultury.

“Dramatem nekultury je člověk, který ji utváří, protože nepečuje o životní prostředí. Proto je vaše setkání důležité – vědomá kultura vychází z periferie a postupuje směrem do centra. Nejzávažnější a nejhlubší práce se koná na periferii, tedy ve vašich úřadech, odkud vstupuje do vědomí lidstva. Svatý stolec či jednotlivé země mohou vystoupit na půdě Spojených národů s pěknými projevy, avšak pokud činnost nevyjde z periferie směrem do centra, nebude účinná. V tom tedy spočívá zodpovědnost primátorů a městské správy.”

V závěru konference papež s primátory podepsali společné prohlášení, ve kterém se zavazují rozhodně omezit klimatické změny, způsobené člověkem. Lidstvo je k tomu morálně zavázáno, stojí v deklaraci.

24.7.2015

Církev v Rakousku pečuje o 43 tisíc uprchlíků

Rakousko. Církev u našich jižních sousedů se stará o 43 tisíc migrantů prostřednictvím Charity, farností, klášterů a dobrovolníků. Dalším 10 a půl tisícům uprchlíků poskytuje zdravotní péči a další pomoc. Rakouská Charita včera (23.7.) zveřejnila čísla, z nichž vyplývá, že deseti procentům žadatelů o azyl se dostává péče v církevních strukturách. Úsilí rakouské církve na tomto poli však v posledních letech ještě sílí. Generální sekretář Charity Rakouska Bernd Wachter informuje, že počet příbytků pro uprchlíky stále roste. „Občanská společnost vyvíjí neuvěřitelnou solidaritu“ – říká a obrací se na politické představitele Rakouska: „Nechte se oslovit touto solidární odvahou a ochotou populace a přičiňte se, aby byly odstraněny situace, ve kterých děti nemají kde bydlet.“ Generální sekretář Rakouské Charity to řekl v souvislosti s vídeňským táborem pro uprchlíky v Traiskirchen (foto). „Snahy rakouské církve při žádostech o azyl slaví úspěchy,“ dodává Michael Prüller, tiskový mluvčí vídeňské arcidiecéze.

24.7.2015

Mons. Karcher o papežových volných dnech

Vatikán. První srpnovou středu (5.8.) opět začnou generální audience Petrova nástupce. V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas přibližuje tuto dobu jeden z papežských ceremonářů, argentinský kněz **Guillermo Karcher**:

„Papež tráví tyto dny klidně. Vidím jej spokojeného každý den ráno přede mší. Pracuje neustále. Vždycky, když jej potkám, má v rukou plno papírů a dopisů. Snaží se na ně odpovídat osobně. Využívá tento volný čas ke komunikaci s přáteli, s lidmi, kteří jsou mu blízko. A navíc hodně čte a plánuje, zvláště pokud jde o nejbližší budoucnost. Připravuje se na cestu na Kubu a do USA. Mluvit o dovolené tedy není na místě. Pátého srpna znovu začnou generální audience, což je velmi důležitý den jeho týdne, kdy má katechezi a setkává se s lidem Božím. Oboustranná sympatie, kterou se tato setkání vyznačují, je zjevná, ba hmatatelná. Je to výměna lásky, která jej naplňuje energií. Obzvláště patrné je to na setkáních s nemocnými. Svým lidským přístupem vzbuzuje víru. Nikdy nechybějí také poutníci z Argentiny. Tato vždy početná skupina mu vždycky přináší sympatie z druhé strany oceánu. A pak mnoho, mnoho přátel a také příbuzní. S nimi se všemi vždycky prožívá lidsky a duchovně bohaté momenty.“